

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

תוכן

- א. כסותה ... שלא יתן לה לא של ילדה לזקינה ולא של זקינה לילדה ... שלא יתן חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים1
- ב. האומר אי אפשי אלא אני בבגדי והיא בבגדה יוציא ונותן כתובה.....2
- ג. מי שנשתמה בית דין יורדין לנכסיו וזנין ומפרנסין את אשתו ובניו ובנותיו ודבר אחר 2
- ד. מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות בית דין יורדין לנכסיו וזנין ומפרנסין את אשתו אבל לא בניו ובנותיו ולא דבר אחר3
- ה. צדקה.....3
- ו. מי שהלך למדינת הים ומתה אשתו ב"ד יורדין לנכסיו וקוברין אותה ... אף לפי כבודו 4
- ז. האומר אם מת הוא לא תקברוהו מנכסיו אין שומעין לו לאו כל הימנו שיעשיר את בניו ויפיל עצמו על הציבור4
- ח. הלך האב עם שלוחי הבעל ... או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה עמו ללין אף על פי שכתובתה בבית בעלה מתה אביה יורשה מסר האב לשלוחי ... או שהיתה לו חצר בדרך ונכנסה עמו לישון נישואין אף על פי שכתובתה בבית אביה מתה בעלה יורשה.....5

דף מח.

א. כסותה ... שלא יתן לה לא של ילדה לזקינה ולא של זקינה לילדה ... שלא יתן חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים

נאמר בפרשת משפטים (שמות כא פסוק י) שֶׁאִתָּה פְּסוּתָהּ וְעִנְיָתָהּ לֹא יִגָּרַע. כסותה היינו כמשמעו לתת לה את בגדיה¹, וצריך להלבישה לפי כבודו, ובגמרא להלן דף סד: נתנו שיעור בדמים כמה יהיו שוים הבגדים שהוא צריך לתן לה, אבל בזמן הזה אין הדמים עיקר כי יש מקומות שהבגדים הם ביוקר ויש מקומות שהם בזול, לפיכך העיקר שסומכין עליו הוא שמחייבין ליתן בגדים הראויין ליתן לה לימות הגשמים בימות הגשמים, ולימות החמה

¹ שו"ע ונו"כ אבהע"ז עג א

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

בימות החמה, לפחות כסות שלובשת כל אשה בעלת בית באותה מדינה.
ואם הוא עשיר נותן לה לפי עושרו.

ב. האומר אי אפשר אלא אני בבגדי והיא בבגדה יוציא ונותן כתובה

מחויבי הבעל לאשתו הוא מצות עונה וחיוב זה הוא בקירבת בשר² לפיכך האומר³ אי אפשר לי אלא אני בבגדי והיא בבגדה, אפילו אם אינו מחמת כעס אלא מתוך איסטנסיות ונקיון⁴, או משום צניעות⁵, יוציא ויתן כתובתה, וכל שכן כשאינו נזקק לה כלל שיוציא ויתן כתובה, והוא הדין היא כשאומרת אי אפשר לי אלא אני בבגדי והוא בבגדו שתצא בלא כתובה. אולם אם שניהם מרוצים י"א שמותר, ויש בזה מידת צניעות⁶. וי"א⁷ שיש בזה משום מנהג פרסיים.

ג. מי שנשתטה בית דין יורדין לנכסיו וזנין ומפרנסין את אשתו ובניו ובנותיו ודבר אחר

² עיין רמב"ן שמות פרק כא פסוק ט ולכך אני אומר כי פירוש שאר בכל מקום בשר הדבק והקרוב לבשרו של האדם, נגזר מלשון שאר, כלומר שאר בשרו, מלבד בשר גופו ... והוא מן הענין שאמר ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית ב כד). והנה שארה קרוב בשרה. וכסותה כסות מטתה, כמו שנאמר (להלן כב כו) כי היא כסותו לבדה במה ישכב. ועונתה הוא עונה שיבא אליה לעת דודים. ואם יהיה פירוש שאר כמו בשר כדברי המפרשים (רש"י והרד"ק בתהלים עח כז והרד"ק כאן), ונאמר כי אל כל שאר בשרו (ויקרא יח ו) כמו בשר בשרו, כענין שנאמר (בראשית לו כז) כי אחינו בשרנו הוא, ג"כ נפרש שארה לא יגרע, שלא ימנע ממנו בשרה, כלומר הבשר הראוי לה, והוא בשר הבעל אשר הוא עמה לבשר אחד.

³ שו"ע ונו"כ שם עו יג
⁴ ומשמע לו אפילו היבא דלא אמר הכי מחמת שנאה וכעס שיש לו עליה אלא מחמת איסטנסיות כמנהג (אפרסיים) [הפרסיים] שאין (מ)משמשים אלא בלבושיהם מחמת איסטנסיות שהן איסטנסין בכך, כדאשכחן נמי שאין נושקין אלא על גב היד משום ניצוצות. שו"ת מהר"ם מרוטנבורג ספר סיני וליקוטים סימן ע (תתננז-ח)

⁵ ריטב"א בחידושו כאן הובאו דבריו בשיטה מקובצת.
⁶ בשו"ע או"ח רמ"ח ו"יש מפרשים: מגלה טפה, על הסינר, שהיתה חוגרת בו, שאף בשעת תשמיש היה מצריכה לחגרה ומגלה רק טפה ממנה, ומכסה מיד כדי למעט הנאתו וכולהו פירושי איתנהו, וצריך בעל נפש לזוהר בהם". ובמגן אברהם שם כב הקשה "צ"ע דבא"ע ס"ס ע"ו איתא האומר א"א אלא אני בבגדי והיא בבגדה יוציא ויתן כתוב' דבעי' דוקא קירוב בשר ובס"ס סי' תק"ע איתא שחסידי א' היה משמש ערום מה"ט גם שלא ידבק זרע בבגד, וי"ל דסינר שאני דאינו כ"כ מכוסה, ועוד י"ל דבשניהם מרוצים הוי מדת צניעות והתו' בנדה דף י"ז כתבו בשם ויקרא רבה דהקב"ה שונא המשמש ערום. ועיין מ"ב שם ס"ק לו "ודוקא ערום ממש ומשום דיש לו לאדם להיות צנוע אבל אם מכסה עצמו מלמעלה ליבא שום חשש בדבר".
⁷ מור וקציעה שם ובסידורו בית יעקב הנהגת ליל שבת פ"ז חוליא ג אות ה וכן בראשית חכמה שער הקדושה פט"ז הביא בשם ספר הוזהר שצריך שיהיה דוקא ערומים טעין מהרת ישראל רמ אות סו.

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

מי שנשתטה⁸ או נתחרש. מפרנסין אשתו מנכסיו ופוסקין לה גם תכשיטין, שאע"פ שהוא שוטה או חרש, צריכה להתקשט בפניו מפני שהוא מרגיש⁹.

ומפרנסין¹⁰ בניו ובנותיו מנכסיו¹¹ אפילו הן יתירין על שש עד שיגדלו¹². וי"א שביתרין על גיל שש אינו אלא אם פירנס אותם גם קודם¹³.

ד. מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות בית דין יורדין לנכסיו וזנין ומפרנסין את אשתו אבל לא בניו ובנותיו ולא דבר אחר

יבואר בעזה"ת להלן דף קז.

ה. צדקה

מי שנשתטה¹⁴ או שנתחרש פוסקין עליו צדקה כגון לפרנס קרובו או ליתן לקופה ולתמחוי של העיר, אם היה ראוי, כיון שהוא בר חיובא אם ישתפה או יתפקח מיד¹⁵.

⁸ שו"ע ונו"כ אבהע"ז ע' ו

⁹ לבוש ועיין אוצה"פ שם ס"ק לד שהביא דעות האחרונים שחלקו על הלבוש ונ"מ אם אינה בביתו אם צריך לתת לה.

¹⁰ שו"ע ונו"כ שם ע"א ג

¹¹ ועיין בב"י כאן שהוא הדין במי שנתנוהו בקולר.

¹² דמסתמא ניחא ליה, דלא דמי למי שהלך למדינת הים שאין מפרנסין, דהתם כיון שיצא לדעת, אם היה רוצה שיתפרנסו מנכסיו היה לו לצוות, אבל נשתטה יצא מן העולם שלא לדעת, ומסתמא ניחא ליה שיוזנו בניו ובנותיו משלו. לבוש וח"מ שם ו וכיון שהוא משום דניחא ליה אין אומדין אותו לראות אם ראוי לתת צדקה שאינו מדין צדקה.

¹³ עיין אוצה"פ שם ס"ק יט אות ג ד

¹⁴ שו"ע ונו"כ חו"מ רצ טו

¹⁵ לבוש שם אך בכסף משנה סוף הלכות נחלות כתב ליישב וז"ל, ואפשר שטעם רבינו משום דמסתמא כל אדם ניחא ליה למיעבד צדקה מממונו, וגם כי ממונו של אדם משועבד לעשות צדקה ממנו, וכשהלך למדינת הים אין פוסקין צדקה מפני שהוא עושה צדקה בכל מקום שהוא, עכ"ל מדברי כסף משנה שכתב דממונו של אדם משועבד לעשות ממנו צדקה נראה דס"ל דשייך בצדקה דין שעבוד כמו בשאר חובות, אבל דעת הר"ן דבצדקה לית ביה משום שעבוד נכסי, ע"ש פרק נערה (יח, א בדפי הרי"ף) כתב בשם הרשב"א (שם מט, ב ד"ה כי הוה) דגבי צדקה לא נחתינן לנכסים קצוה"ח שם ג ועיי" שהאריך ועיין נתיבות המשפט באורים ח שכתב לפענ"ד נראה דליכא שעבוד נכסים רק במקום שדין ב"ד לכופו על הצדקה, כגון לפרנס קרובו או ליתן לקופה ולתמחוי של העיר שבאו החיובים עליו שלא מכח דיבור פיו, אבל צדקה שבא עליו מכח דיבור פיו הוי

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

ו. מי שהלך למדינת הים ומתה אשתו ב"ד יורדין לנכסיו וקוברין אותה ... אף לפי כבודו

מתה האשה בחיי הבעל חייב לקבורה, כמו שנתבאר שכן תקנו לה חכמים, ואם¹⁶ היה בעלה במדינה אחרת בי"ד יורדין לנכסיו ומוכרין בלא הכרזה כדי שלא לעכב הקבורה, וקוברין אותה לפי ממון הבעל ולפי כבודו או לפי כבודה.

ז. האומר אם מת הוא לא תקברוהו מנכסיו אין שומעין לו

לאו כל הימנו שיעשיר את בניו ויפיל עצמו על הציבור

האומר ליורשיו אל תקברוני מנכסי אין שומעין לו, אלא מוציאים מיורשיו כל צרכי קבורתו בעל כרחו¹⁷. וכן כל מה שרגילין לעשות לבני משפחתו, אפילו המציבה שנותנין על הקבר מוציאים מיורשיו.

והוא שירשו ממון מאביהם, אפילו לא ירשו אלא מעט ואביהם נתן מתנות רבות לאחרים מוציאים מן היורשים, שמקבלי המתנות זכו בשלהם בתורת מתנות ומה שירשים היורשים בכח אביהם והם חייבים לקבורו. ואם לא נשאר כי אם כדי כתובת אשתו אינה מחוייבת לקברו, כי אם מוטל על הקהל¹⁸.

וזה כשאמר שלא לקוברו מנכסיו, אבל אם לא אמר כך, אפילו לא הניח שום דמים, חייב מוטל גם על הקרובים ליתן לסיוע צרכי קבורה לפי ממונם¹⁹. לפי ראות עיני הבית דין.

דף מח:

כנדר וליכא שעבוד נכסי. ועיין חבל יוסף – אולם המשפט שם שנכתב ולא ירדתי לסוף דעתו, דמ"מ זה שייך היכי דגברא בר חיובא וכגון לענין הצדקה שכבר נתחייב קודם שנשתטה, אבל לפסוק עליו אחר שכבר נשתטה דפטור מכל המצות לא שייך כלל שעבוד נכסים, כיון דגברא לאו בר חיובא ולמה יתחייב בצדקה, ומאי שנא מקטן דאין פוסקין עליו צדקה. וצריך עיון.

¹⁶ שו"ע אבהע"ז פט ג

¹⁷ דלאו כל במיניה להעשיר את בניו ולהטיל עצמו על הציבור, שזה בזיון לכל החיים הוא שיניחו שלדו של אדם סחוב והשלך.

¹⁸ תשובת מהר"ם בר ברוך [מהר"ם מרומנבורג דפוס קרימונה] סימן רמ"ג מובא בגליון מהרש"א שם.

¹⁹ בית הלל שם מתשובות מהר"ר משה מינץ סימן נ"א נ"ב [השני] נ"ג

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

**ח. הלך האב עם שלוחי הבעל ... או שהיתה לה חצר בדרך
ונכנסה עמו ללין אף על פי שכתובתה בבית בעלה מתה
אביה יורשה מסר האב לשלוחי ... או שהיתה לו חצר
בדרך ונכנסה עמו לשום נישואין אף על פי שכתובתה
בבית אביה מתה בעלה יורשה**

הבעל²⁰ יורש את אשתו, ומאימתי יזכה בירושתה, משתצא מרשות האב ואף על פי שעדיין לא נכנסה לחופה, הואיל ונעשית ברשות בעל.

כיצד, האשה שנתארסה ומסרה אביה לבעלה או לשלוחי בעלה, או מסרה שלוחי האב לבעלה או לשלוחיו ומתה בדרך קודם שתכנס לחופה, אף על פי שהנדוניא עדיין בבית אביה בעלה יורשה²¹. ויש חולקין אם הנדוניא לא הגיע לידו.

וכן אם הלך האב או שלוחי האב עם הבעל ונכנס עמה בדרך לחצר ונתייחד עמה שם לשם נישואין ומתה, הרי זה יירשנה בעלה.

אבל אם לא נכנסה עמו לחצר לשם נישואין ועדיין האב עם הבעל להוליכה לבית בעלה, או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל או עם הבעל, אפילו נכנס הבעל עמה לחצר אבל לא נכנסה אלא ללון בדרך שלנין עוברי דרכים בפונדק אחד, הואיל והאב או שלוחו עמה ועדיין לא נתייחד עמה לשם נישואין, אם מתה יירשנה אביה אף על פי שנדונייתה בבית בעלה.

²⁰ שו"ע ונו"כ נז א

²¹ המחבר ס"ל דין מסירה ל"ד לדין חופה כי חופה איירי שאביה עמה או חופה בבית אביה מ"ה בעינן חופה הראוי לביאה אז יורש אותה אבל כשמוסר לשלוחי הבעל להוליכה לבעל או האלמן שחלכה מבית אביה לבית בעלה אז מאותו שעה מחלה ירושתה לבעלה, וכ"כ רש"י שם כיון דמסרה אחולי אחיל לכן נראה אפילו אם היא נדה יורש אותה כי דין זה לאו מתורת ביאה הוא, ומה שאית' בש"ס מסירתה זו היא כניסתה לחופה אתיא אליב' דרב אשי דאמר דאוכלת בתרומו אבל לשמואל דקי"ל כוותיה דלא מהני אלא ליורש' אז לאו משום חופה הוא אלא משום מחילה, ב"ש שם א

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

וכן אם חיתה בוגרת או יתומה או אלמנה²², והלכה היא בעצמה מבית אביה לבית בעלה, ואין עמה לא בעלה ולא שלוחיו, ומתה בדרך אין הבעל יורש אותה²³.

יש אומרים דבחצר שלו סתם ייחוד הנו לשם נישואין, וכל שכן בחצר של שניהם דהוי סתמא לשם נישואין²⁴, ובחצר שלה סתמא לא נכנס עמה אלא ללון, וכל שכן בחצר של אחרים שאין לשניהם רשות בה שלא נכנס אלא ללון ולא לשם נישואין.

וכל זה בירושת הבעל מדינא דגמרא, אבל מנהגינו בירושה דנדוניא כמו שנתבאר לעיל דף מז: שאף כשקיבל הבעל דמי הנדוניא תיקנו הראשונים ר"ת²⁵ וחכמי צרפת והקהלות (ונקרא בדברי הפוסקים בקיצור תקנת שו"ם ר"ת שפיירא, ורמייזא, מגנצא) שאם מתה האשה²⁶ או האיש תוך שנה

²² במ"ז כתב וז"ל ונרא' מזה אפי' אלמנ' דאין חופה קונה בה מכל מקום כאן שהבעל הולך עמה מן החופ' לבית הנשואים קנאה לכל דבר מחמת מסיר' לרשותו ולא אמרו חופה אינה קונה באלמנ' אלא אם אין הולך עמה כי בדורו' ראשונים לא היה עושה חופה על כלונסו' אלא שהי' בית מיוחד לנשואין ולשם הולכים החתן והכלה ואין שייך שם מסירת רשותו דהא לא הלך עמה אלא כל א' בא בפני עצמו ובוז' ניהא מה שלא הזכיר רמ"א בס' נ"ד דבאלמנ' אין חופה קונה לפי שלדידן שהולך החתן עם הכלה מן החופה שלנו לבית הנשואין שיבעלנה שם קונה אותה ע"כ.

²³ מכל מקום מיד שבאתה לרשות בעלה זכה בירושת' ממעם מחילה. ב"ש שם

²⁴ דאנן לא אמרינן דבחצר של אחרים לא הוי סתמא לשם נישואין אלא משום דזילא ביה מילתא שישא אשה בחצר שאין לו רשות בה, אבל כשהחצר הוא של שניהם אדרבה דעתו מתיישבת בו יותר וכל שכן דסתמא לנישואין

²⁵ בתוס' (ד"ה כתב לה) הביאו תקנה זו בשם ר"ת וכתבו שבסוף ימיו חזר בו מהתקנה, אבל ברמ"א הזכיר תקנות קהלות שו"ם (והוא ר"ת שפיירא, ורמייזא, מגנצא), וזכר בדברי הראשונים גם בשם תקנת הקהלות, ובאחרונים משמע שתקנת ר"ת היא רק לענין אם מתה בשנה הראשונה, ולגבי שנה שניה לא תיקן, ותקנות שו"ם היו בעיקר לגבי שנה שניה, ועיין בנחלת שבעה בסימן ח ט ועי' אוצר הפוסקים (סימן נג ס"ק כט) שמחמת שנהגו לכתוב כן בתנאים נעשה כאילו התנו שגם בגירושין ידונו כן, והביא בשם הבגדי ישע שבדרך כלל לפני הגט מתרצים ומתפשרים על כל פרטי התביעות והמענות, וממילא לא שייך בזה תקנה, עיין שם. וכבר מבואר בכמה מקומות שכל ספק בתקנה הולכין אחר עיקר הדין, ובתקנת שו"ם עיקר הדין הוא שהבעל יורש את אשתו ואינו צריך להחזיר כלום, כמבואר ברמ"א (סימן קיח סעיף ו), ועי' ד"ג (כלל קיא סימן א) שאפילו להוציא מן המוחזק אין הולכין אחר התקנה מספק, עיין שם.

²⁶ ואין נ"מ אם מתה מיתה טבעית או נהרגה, דדוקא לגבי להוציא נדוניא מן האב שהוא מכח אומדנא, אמרינן דבאונס דלא שכיח לא עלה בדעתו, אבל בתקנה אמרינן לא פלוג, ואם נשתמדו כתב הרמ"א שיש להתיישב בדבר, והוא עפ"י דברי התרוה"ד שמסתפק בזה, ועי' בח"מ (ס"ק כח) ובי"ש (ס"ק כח).

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

ראשונה²⁷ מהנשואין בלא זרע של קיימא, מחזיר הכל לאב או ליורשים²⁸, ואם מתו בשנה שניה מחזיר חצי הנדוניא.

ויש שנהגו לכתוב בתנאים ראשונים²⁹ או אחרונים שאם ימות הבעל או תמות האשה ינהגו עפ"י התקנות, ויש אומרים שבמקום שנוהגים לדון עפ"י התקנות, אף על פי שלא כתבו צריכים לדון כן³⁰.

וכל הנאמר הוא לדין ירושתה, אבל לשאר זכויות הבעל אינו זוכה עד שתכנס לחופה ולפיכך גם אם נמסרה לשלוחי הבעל, אין מטמא לה ואינו זוכה במציאתה.

האב מיפר³¹ נדרי בתו בין נערה ובין קטנה והבעל מיפר נדרי אשתו משנכנסה לחופה. אולם משתאמר עד שתכנס לחופה ועודה נערה, אין הבעל מיפר לבדו אפילו אם הוא חייב במזונותיה, ולא האב מיפר לבדו, אלא שניהם מפירין בשותפות. הבעל לבדו לא, שעדיין אינה בביתו, והתורה אמרה ואם בית אישה נדרה, והאב לבדו לא, שכבר יצאה קצת מרשותו על ידי הקידושין. אלא שניהם מפירין בשותפות.

הלך³² האב או שלוחיו עם שלוחי הבעל להביאה לו להכניסה לו לחופה עדיין היא ברשות שניהם להפרה.

²⁷ ע"י בערך ש"י שהביא בשם ספר הישר לר"ת שאחר שנה נשכח מן הלב מה שנתן, ואינו מתעצב עוד, ובערך ש"י האריך בהא דשיעור שכחה הוא שנה, ובפת"ש (סק"י) הביא בשם רעק"א שמסתפק אם בעינן מעת לעת, ומספיקא מוקמינן ברשות הבעל שהוא יורש, ועיי"ש מדברי הבית מאיר ופמ"א, ושם (ס"ק יא) הביא בשם באה"ט (ס"ק יג) שנחלקו הפוסקים אם בשנה מעוברת בעינן י"ג חודש, דחודש העיבור בכלל השנה, ועי"ש שו"ת חת"ס (אהע"ז ח"א סימן קיט) שדן בזה, ודן גם בשיעור שכחה שהוא שנה, ומסקנתו דחודש העיבור בכלל השנה, עיין שם. ובשו"ת מהרש"ם (ח"ה סימן ב) דן במי שישב עם אשתו כמה שנים וגירשה, ושוב החזירה, ואביה הוסיף על נדונייתה, ומתה תוך שנה ראשונה מנישואין שניים, אם גם בזה יש תקנת ר"ת, וכתב דאולינן בתר נישואין שניים, עיין שם, ועי' להלן (הערה קיג) אם יש תקנה בזיווג שני.

²⁸ והטעם שתקנו כן, כתבו הראשונים שיש בזה עגמת נפש להוציא כספו להשיא בתו, ומעיקר הדין הבעל יורש את אשתו והוא יקח כל מה שהכניס לבתו בזמן שבתו לא נהנתה עדיין ממעות אלו, וסמכו לזה מ"ש ותם לריק כחכם, שרואה אחרים נהנה מכספו, ולכן תיקנו שלכח"פ מה שהכניס האב חוזר אליו, ושיערו המתקנים שבשנה הראשונה יש יותר עגמת נפש בזה, וכמו שהסביר בשו"ת חתם סופר (אהע"ז ח"א סימן קיט).

²⁹ כן נמצא בנוסח שבנחלת שבעה בתנאים ראשונים בקיצור ובתנאים אחרונים ביתר ביאור, ובזמננו לא נמצא דבר זה לא בתנאים ראשונים ולא באחרונים, ויש שכותבין כן בשטר הכתובה.

³⁰ כן כתבו הח"מ (ס"ק כב) והבי"ש (ס"ק כ) בסימן נג שם – ובבי"ש הוסיף בשם הרשב"א דהיינו דוקא כשהוא יודע שהמנהג כן, ובסימן קיח (סעיף יט) כתב כן הרמ"א, דכל הנושא על דעת המנהג הוא נושא, וסיים שאפילו הלך (לאחר נישואין) למקום שאין נוהגים מנהג הקהלות, הולכין אחר מקום שנשאה שם (ומשמע שה"ה להיפך שבמקום שנשאה אין נוהגים ובמקום שהם עתה נוהגים הולכין אחר מקום הנישואין), וכתבו הח"מ (ס"ק כו) והבי"ש (ס"ק כו) עפ"י המבואר בסימן סו (סעיף יב), שאם נשאה ע"ד שתדור במקומו הולכין אחר מנהג מקומו, ועי' פת"ש (ס"ק יד) מדברי האחרונים במנהגי המקומות בתקנות הקהלות, ובבאה"ט (סימן קיח ס"ק יד) משמע שבקהלות ספרד לא נתקבלו התקנות, ועיי"ש בדין אשכנזי שנשא ספרדית או להיפך.

³¹ שו"ע ונו"כ יו"ד רל"ה.

³² שו"ע ונו"כ שם ה

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

מסרה האב או שלוחיו לשלוחי הבעל, יצאה מרשות האב ואין לו עוד חלק בהפרה שאינה עוד ברשותו, מיהו גם היא אינה עדיין ברשות הבעל, ואין הבעל מיפר לה עד שתכנס לחופה³³.

³³ והבעל מיפר לבדו הנדרים שנדרה אחר כניסה לחופה דמיא אבל לא מה שנדרה קודם שנמסרה דאינו מיפר בקודמין. ש"ך שם יח, וכ' המ"ז ט דאותן הנדרים שנדרה בין המסירה לכניסה לחופה יכול להפר ואין זה נקרא מיפר בקודמין כיוון שאף אותה השעה הקדומה היתה כאשתו אלא שלכתחלה לא יפר לה או.